

LUBICA ŠTEFANIKOVÁ CHOŇ DOMOV

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené

ISBN 978-80-560-0211-7

ĽUBICA ŠTEFANIKOVÁ

CHOĎ DOMOV

Grafická a technická spolupráca: Fugas Štefan, Labai Emil,

Ličko Michal

Edícia: Mladá Éra Autorov nového tisícročia - / MEA 2000 o. z. /

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0211-7

VENOVANIE

Tento román venujem všetkým ženám, ktoré denne prinášajú obeť pre svoju rodinu. Hrbia sa nad krajčírskym strojom, stoja za výrobným pásom, nosia ťažké nákupy, znášajú ponižovanie od svojich najbližších. Cez deň sa usmievajú v práci a v noci varia, žehlia alebo možno štopkajú ponožky. Každý z nás ich správanie berie ako samozrejmosť. Nikto na nich nemyslí, a preto tento príbeh venujem im. Aby vedeli, že na nich myslím ja.

Lubica Adamová Štefaniková

OBSAH

Kapitola I.....	4
Kapitola II.....	16
Kapitola III.....	27
Kapitola IV.....	36
Kapitola V.....	54
Kapitola VI.....	69
Kapitola VII.....	87
Kapitola VIII.....	98
Kapitola IX.....	122
Kapitola X.....	132
Kapitola XI.....	146
Kapitola XII.....	172
Kapitola XIII.....	191
Kapitola XIV.....	202
Kapitola XV.....	214
Kapitola XVI.....	240
Kapitola XVII.....	260
Kapitola XVIII.....	273
Kapitola XIX.....	288
Kapitola XX.....	294
EPILOG.....	303

Kapitola I.

„Mama, otec, som doma!“

Mladý muž vošiel do domu, odložil si tašku i bundu a vošiel do obývačky. Chcel ešte niečo povedať, ale prst na ústach jeho otca ho zastavil. Otcovo gesto pochopil a mlčky čakal na jeho slová. Jeho matka ležala na pohovke a spala.

„Čo sa stalo? Niečo zlé?“

„Filip, musím ti niečo povedať. Pod', pôjdeme do jedálne, necháme mamu, nech si oddýchne.“

Dvaja muži mlčky prešli na opačnú stranu domu. Táto krásna dvojposchodová vila bola postavená už dávno, patrila rodine Staškovej už dlhé roky. Desať generácií tu žilo svoje osudy. Filip bol posledným dedičom rodinného majetku.

Slobodný, tridsaťštyriročný, vysoký, štíhly muž s neposlušnou ofinou. Neodolateľný brunet s modrými očami, priezračnými ako studničky. Neuvedomoval si to, ale mnoho ženských a dievčenských srdiečok sa zachvelo pri pohľade do tých jeho očí. Jeho pery boli vždy zvlnené do príťažlivého úsmevu. Odzbrojil tým väčšinu ženského osadenstva vo svojej blízkosti a dosiahol, čo chcel.

Väčšinu časov pohrával na jeho tvári úsmev. Keď bol sám sebou a vo svojej izbe, tie pery boli smutné. Túžili po bozkoch milovanej ženy.

Pracoval ako manažér v jednej zahraničnej firme, ktorá otvorila pobočku aj v ich meste. Predtým pracoval v zahraničí. Hneď po nežnej revolúcii využil možnosti, ktoré sa mu ponúkali a odišiel pracovať do Anglicka. V ich rodine sa hovorilo niekoľkými cudzími jazykmi vždy. Keď bol ešte malý, hneval sa na otca, že ho nútil učiť sa. Načo v takom režime? Ved' môže žiť aj bez toho. Neskôr mu bol vďačný. Využil svoje jazykové prednosti a odišiel na niekoľko rokov pracovať do neznáameho prostredia.

Jeho výhodou bola húževnatosť. Táto povahová vlastnosť bola prirodzenou črtou ich rodiny. Nevzdával sa ľahko, nenechal sa len tak odradiť od svojho cieľa. Ak si niečo zaumienil, šiel vytrvalo za ním. Jeho otec sedí v jedálni na pohovke, nalial im obidvom koňak, zapálili si cigarety a pomaly popíjali. Syn nehovoril nič, čakal na slová svojho otca. Otec bol smutný, čakal ho nepríjemný rozhovor. Ivan bol šesťdesiatpäťročný muž, vlasy mu sem-tam prekrývali šediny, mal modré oči, ktoré zdedil jeho syn. Filip si nepamätal, žeby sa jeho otec niekedy hádal s matkou alebo sa mračil dlhšie ako pár minút. Teraz sedel pred ním a bol v rozpakoch. Všimol si, že otec mu chce niečo povedať, len nevie ako začať.

„Otec, tak už začni, som napnutý ako struna. Nech už je to dobré alebo zlé, začni už, prosím ťa.“

„Vieš Filip, stala sa taká vec... Pamätáš sa na tetu Silviu, sestru tvojej matky a strýka Vladimíra, môjho brata? Odišli pred mnohými rokmi bývať do Čiech. Boli na ceste k nám a ich auto malo nehodu. Oni...“

„Čo oni ? Stalo sa im niečo?“ - s otázkou v očiach a s obavami v hlase sa spytoval syn otca.

„Sú... Zahynuli na mieste. Ale zostala po nich dcérka.

Malá Zuzana.“ - povedal trasľavým hlasom Ivan.

„Boli na ceste k nám, mali tu stráviť dovolenku. Tak som sa tešil, že po rokoch znova uvidím svojho brata...“ - tu sa mu hlas zlomil a starý muž sa pustil do tichého plaču.

Filip vstal a podišiel bližšie k otcovi. Objal ho a utešoval ako vedel. Len hmlisto si pamätal na strýka a tetu. Ako dieťa ich mal veľmi rád, lebo oni ho zbožňovali. Nemali vtedy svoje deti, tak ho rozmaznávali ako svojho. Potom sa bratia Ivan a Vladimír pohádali kvôli majetku a strýko odišiel do Čiech. Dostal pracovnú ponuku a keďže jeho žena súhlasila, tak sa odsťahovali tam. Odvtedy sa bratia nestretli. Po rokoch si rodiny začali telefonovať a písať.

Bratské city sa nedali vymazať. Rodinné puto bolo príliš silné, aby sa roztrhlo pre nejaký majetok. V rodine Staškovej boli city vždy na prvom mieste. To Filip pochopil už ako malé dieťa. Vtedy sa hanbil pred svojimi

rovesníkmi, aj pred cudzími ľuďmi, že jeho otec tak veľmi ľúbi jeho mamu. A že jeho mama stále ľúbi svojho muža, jeho otca. Boli k sebe nežní a pozorní aj po dlhých rokoch manželstva. Ich láska bila do očí. Ivan aj na verejnosti svoju ženu sem-tam pohladil a nežne pobozkal. Díval sa na ňu s úsmevom a so šibalskými ohníčkami v očiach. Malému Filipovi to vtedy veľmi prekážalo. Puberta. Kde sú tie časy. Väčšina rodičov jeho priateľov boli rozvedených. Nechápal to. Aj u nich boli hádky, ale potom bol dlho pokoj. Ako mladému mužovi mu to tiež prekážalo. Nežnosťky jeho otca a mamy boli pre neho nestráviteľným orieškom. Ale čím bol starší, tým viac ich preto obdivoval. Až vytriezvenie z hlúpej lásky mu otvorilo oči. Kým sa sám nezamiloval, vtedy pred rokmi, tak to nechápal. Zaľúbil sa ako mladý muž, ktorý sa vrátil z povinnej vojenskej služby. Bola z dobrej rodiny. Pracovala ako čašníčka vo veľkom hoteli v ich meste. Jeho kamaráti ho od nej odhovárali, no nedal si povedať. Mala veľa priateľov. Všetci ho upozorňovali, on tomu nechcel veriť.

Kým neuvidel na vlastné oči, ako ho klame s iným a potom s ďalším a ďalším. Povedal si, že sa už viac v živote nezamiluje. Zamkol svoje srdce na tisíc zámkov. Odišiel za hranice, tvrdo tam roky pracoval. Nie pracoval, ale drel ako kôň, aby prehlušil ten hlas vo svojom vnútri. Jeho srdce volalo po láske. Jeho telo túžilo po pohladení od nežnej ženskej ruky. Občas si našiel milenku, aby sa nezbláznil. Lenže on chcel viac. Chcel niekoho milovať, ale akosi mu osud neposlal do cesty tú pravú. Prešli roky, vrátil sa domov. Jeho priatelia ho prijali späť do partie. Chodil na diskotéky, do baru. Samozrejme večer po práci, keď mu to pracovné povinnosti dovolili. Lenže partia sa rokmi zmenšovala, kamaráti sa oženili. Zrazu zostal v partii len on a samí cudzí mladí chlapci. Nerozumel ich zábave ani humoru. A dievčatá neboli také, aké si predstavoval. Boli na jeho vkus vulgárne a hlučné. Keď mu raz v bare čašníčka povedala, že by mal ísť s dcérou domov, tak sa zarazil a pozrel sa sám na seba. Zabával sa s mladými ľuďmi,

ktorí by mohli byť jeho deťmi. Nebol síce medzi nimi rozdiel generácie, ale aj tak. Oni neboli pre neho roveň, ani vekom, ani názormi. Dievčatá. Boli krásne, ale pre neho príliš mladé. Vyzerali ako pekné bábiky. On mal rád priebojné ženy. Jeho kolegyně sa snažili uloviť slobodného krásavca, ale ani jednej sa to nepodarilo. Vo svojom postavení bol dobrou partiou a v zahraničí si zarobil dosť na slušný život. Mohol si kúpiť alebo dať postaviť dom. Ale načo, a hlavne pre koho. Všimol si, že jeho kolegyně s ním koketujú, že nejedna by s ním chcela randiť. Ale povedal im na rovinu, že to nejde. Zo začiatku sa na neho hnevali, ale potom zistili, že v ňom majú spoľahlivého priateľa, ktorý vždy pomôže. Jeho srdce bolo stále zamknuté, mohla ho odomknúť len láska. Ale tá neprichádzala. Tak si zvykol, že po práci šiel hneď domov. Jeho rodičia ho zo začiatku nechápali. Vedť vždy bol s niekým, a teraz sedí doma. Prijali tento fakt a dali mu pokoj. Bolo im však smutno, túžili po vnúčatách a spokojnom synovi.

Ale on chodil zamračený a sám. Nenaliehali na neho, videli na ňom, že i on je z toho nešťastný. Niekedy zašiel za kamarátmi, na krátku návštevu. Väčšina z nich mala malé deti, tak nemali čas na zábavky. Povinností bolo neúrekom. Chcel vedieť, ako žijú jeho ženatí kamoši. Aké to je byť ženatým mužom. Lenže potom bol na tom ešte horšie. Počas jednej takej návštevy si uvedomil, aký je jeho kamarát šťastný. Bol to najväčší bitkár v bande, ale jeho žena ho zmenila na milujúceho manžela a otca. Mali malého dvojročného syna a čakali druhé dieťa. Malo sa narodiť o pár týždňov. Sedeli s ním v obývačke a on pozeral na šťastnú rodinku. Jeho priateľ vždy nežne pohladil ženu, keď šla okolo. Hral sa s jeho synom a vtedy si uvedomil, že aj on chce taký život. Žiť s rodinou, manželkou a s deťmi. Pracovať pre nich a starať sa o nich. Že už nechce byť sám. Že nechce spať sám, ale s milovanou ženou, manželkou, a v noci jej šepkať všelijaké hlúposti, smiať sa, hladiť ju, milovať ju. A potom, cez deň ju hladiť po veľkom bruchu, v ktorom je ich dieťa.

Prišlo mu to vtedy ľúto a radšej rýchlo odišiel. Už sa nedokázal pozerat' na to ich šťastie. Nie, nezávidel im ho, doprial im. Tá bolesť bola príliš silná, aby ju pred nimi skryl. Tak plynuli dni a týždne a on bol stále sám. Zvykol si na myšlienku, že ostane slobodný do konca života. Bolo mu ľúto rodičov. Vedel, ako túžili po vnúčatách. Tak im chcel splniť ich želanie, ale nedalo sa. Nechcel sa oženit' za každú cenu. Teraz tu sedí s otcom a utešuje ho. Nikdy ho nevidel takého smutného. Dokázal si predstaviť ako sa cíti, hoci on súrodencov nemal.

„Kde sa to stalo?“

Ivan prestal plakať a nechápavo pozeral na syna. Bol taký ponorený do svojho smútku, že nerozumel synovej otázke.

„Kde sa to stalo a čo je s ich dcérou? Vieš o tom niečo? Otec!“

„Filip, ach Filip. Najsmutnejšie na tom je, že sa to stalo v našom meste na veľkej križovatke a to dnes doobeda. Nepočul si v práci nič?“

„Počul! Videl som, že sa niečo stalo! Šiel som autom okolo. Niečo som pre firmu vybavoval, bol som v meste. Keby som to vedel!!!“

„Vidiš Filip! Cesty Božie sú nevyspytateľné. Oznámili mi to len pred dvoma hodinami. Ty si bol v práci a Klaudii prišlo zle. Musel som zavolať pohotovosť. Dali jej niečo na upokojenie. Teraz bude niekoľko hodín spať. Necháme ju v obývačke, nebudeme ju rušiť. Musíme ísť do nemocnice, je tam Zuzana. Je ešte v šoku, ako mi hovorili policajti aj lekár. Chcem ju zobrať k nám domov. Poď, ideme.“

„Dobre otec, ideme. Vyjdem s autom von pred dom a budem ťa čakať.“

Absolvovali nutné úkony s identifikáciou tiel. Potom sa rozprávali s lekármi a políciou. Ich zranenia boli nezlučiteľné so životom. Boli na mieste mŕtvi. Vinný bol opitý vodič, ktorý tiež neprežil nehodu. Nevedeli, čo budú robiť, ale bola tu Zuzana, o ktorú sa museli postarať. Ležala v nemocničnej izbe. Lekári jej dali veľkú dávku

sedatív na upokojenie a teraz spala. Ivan bol z toho všetkého zdrvený, radšej odišiel domov. Odviezol ho jeho priateľ lekár, ktorému sa práve skončila služba. Filipovou povinnosťou bolo postarať sa o Zuzanu. Bol zvedavý na svoju sesternicu. Nikdy doteraz ju nevidel. Aký osud ju čaká? Ved' vinou nezodpovedného človeka prišla o oboch rodičov naraz! Aká vlastne je? Ako vyzerá? Musí jej pomôcť! Je to jeho povinnosť. Nemá nikoho okrem nich. Oстане bývať u nich aspoň nejaký čas a potom sa uvidí, čo ďalej. Kráčal dlhou nemocničnou chodbou k izbe, kde ležala Zuzana. Z izby vyšla zdravotná sestra. Opýtal sa jej, či môže ísť za ňou dnu, že je jediný príbuzný. Súhlasne prikývla, ale dala si prst na ústa, aby bol potichu. Tichučko otvoril dvere a vošiel dnu. Izba bola útulná, od nemocničnej izby to nečakal. Bola to menšia miestnosť, mohol tu byť iba jeden pacient. Rozhliadol sa dookola a uvidel na stenách rôzne obrázky. Na stolíku boli plyšové hračky a knižky. Potom obrátil pozornosť na pacienta, ktorý ležal na nemocničnom lôžku.

Na posteli ležala krásna mladá žena s plavými vlasmi, ktoré boli rozhodené po poduške. Spala.

Filipovi vyrazila dych, čakal malé dieťa, veď otec hovoril o malej Zuzane. A tu pred ním leží víla, ktorá spí ako v rozprávke. V smutnej rozprávke, lebo práve prišla o oboch rodičov. Zrazu víla otvorila oči a Filip uvidel najkrajšie modré oči vo svojom živote. Tie oči sa na neho nechápavo pozerali. Pri pohľade do tých očí Filip cítil, ako sa mu krúti hlava a srdce splašene bije. Pocítil kľč v bruchu a nohy mu nejako zoslabli. Premohol tie neznáme pocity a oslovil mladú ženu.

„Som tvoj bratranec Filip, ale priatelia a rodičia mi hovoria Filo.“ - podišiel bližšie a podával jej ruku.

Posadila sa a aj ona mu podala ruku. Bola teplá a príjemný dotyk v nej vyvolal búrku citov. Chvíľu sa ešte držali za ruky, akosi zabudli na čas a pozerali jeden druhému do očí. Díval sa do tých nádherných očí a cítil, že je stratený. Láska znova zaklopala na jeho srdce a on ho otvoril dokorán. Ani sám nevedel, že sa to stalo za tých pár sekúnd.

„Som Zuzana, ale moji rodičia mi hovoria Zuzu.“